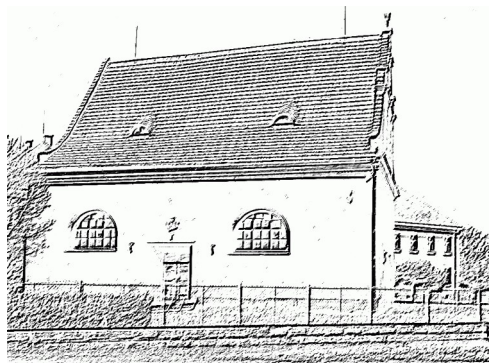

Zpravodaj

Českobratrské církve evangelické v Hranicích

PROSINEC 2025 - ADVENT A VÁNOCE

ÚVODEM... SLOVO DO ADVENTU

Adventem nás provází dnes už tradičně zapalování čtyř adventních svící. S každou nedělí na tomto věnci přibude více světla a venku zase přibude více tmy.

Jak postupně zapalujeme tyto svíce na adventním věnci, tak si můžeme i připomínat symbolický význam každé z nich.

První adventní svíce se jmenuje „**prorocká**“ a znázorňuje **NADĚJI**. Jakou naději dnes potřebujeme? Potřebujeme vědět, že můžeme svůj život, své okolí a společnost utvářet, stále vylepšovat a zlidšťovat. Že to má smysl a že to má výsledky. A že každý je nezastupitelný.

Druhá adventní svíce se nazývá „**betlémská**“ a znázorňuje **LÁSKU**. Láska je to, když nemyslíme jen sami na sebe, ale také na druhé. Právě v adventu a o Vánocích můžeme pro druhé udělat ještě něco navíc. Najít si na ně trochu víc času, pomoci někomu, pozdravit někoho, koho jsem dosud jen míjel bez povšimnutí.

Třetí adventní svíce se nazývá „**pastýřská**“ a symbolizuje **RADOST**. Radost z narození; z toho, že tento svět není Bohem opuštěný. Asi bychom se mohli učit na druhé víc usmívat, i když nám je občas ouvej. Být víc vděčný za to, co máme. A koho kolem sebe máme. A kde žijeme. Kde smíme žít. Však je u nás krásně.

Čtvrtá adventní svíce je „**andělská**“. Ta představuje **MÍR a POKOJ**. A my potřebujeme nejen mír ve světě, ale i mír v našem nitru. A tento pokoj nastává, když se vystavujeme **SVĚTLU**, které přichází z Betléma. Proto je to světlo tak zásadní a proto je rozsvěcujeme společně. Aby rozhánělo tmu a mlhu kolem nás.

To adventní čtyřtýdenní období vrcholí **Božím narozením**. My sice slavíme ještě Štědrý večer a v mnohých převládá pocit, že toto je ten vrchol Vánoc, protože je to pro nás svátek, který slavíme doma s rodinou. Tak jak jej ale slavíme doma, to s tím církevním slavením má pramálo společného. Snad ale můžeme vyzdvihnout některé bohubilé prvky. Například, že společně hezky stolujeme. Komu se to ještě dnes zadaří, aby se rodina sešla každý den kolem jednoho stolu na večeři? To musí být skutečně asi svátek, aby to tak bylo. Pak možná modlitba. Nevím, někdo pronáší před společnou večeří třeba přípitek, jako to bývá na svatbách, aby to bylo dost slavnostní, že jsme se tu zase (po roce) sešli. Někdo jiný ale začne skutečně tou modlitbou, nebo písničkou, nebo si něco přečte z Bible. Asi se na to do příště znova zeptám ať tady nevaříme z vody. Ale pravdou je, že si nedělám nějaké velké iluze, že by to lidé doma prožívali nějak duchovně, když mají před sebou plný stůl jídla. Stůl má jistě každý dle svých možností a vkusu nazdobený svátečně. Myslím, že ani svíce nechybí. A pak dárky. Ty věci pod stromečkem, které jsme si nakoupili. Ježíšek nadělil, řekneme. A pro mnohé je to skutečně vrchol slavení Vánoc. Vždyť jsme nakonec i toho Ježíška vzpomněli. Je to špatně? Myslím, že není, ale aby byla vyvážená jistá polarita mezi tím duchovním a tělesným, je potřeba nasytit ještě svého ducha, aby to všechno do sebe zapadlo, aby to dávalo smysl. Proto jdeme i do kostela. A ano, čtete správně, my máme taky nějakého svého ducha, který je uvnitř nás. Často k sobě v duchu přece mluvíme, vlastně hodně věcí se děje uvnitř nás, v našem vnitřním světě, v našem rozhovoru. Něco uvnitř sebe prožíváme.

Každý máme svůj vnitřní duchovní svět, který reaguje nějak na ten vnější tělesný svět a naopak. To není nic odděleného. Náš duch není nikde mimo naše tělo. Máme tělo, ale tělo ožívá až našim duchem-dechem. V původní hebrejštině je úplně stejný výraz pro ducha a dech – je to RUACH. Jistě to nezmiňuji poprvé. Proto překladatelé Starého zákona museli být velmi pozorní, aby použili vždy ten správný výraz, protože my na to máme v češtině dvě až tři slova. Může to totiž klidně znamenat i vanutí či vítr.

Když tedy slavíme Boží narození, tak oslavujeme Boží vtělení. Boží duch se rodí v lidském smrtelném těle. Narodil se jako člověk. Nepřišel v duchu, ale v lidském těle, takovém jako mám já, zranitelném, které má omezenou životnost. Říkáme, že se Bůh chtěl takto člověku přiblížit, aby člověk měl možnost se jej doslova dotknout, pochopit či uchopit... že Bůh, který je duchovní, má moc být i v těle, tedy tak blízko. Vybral si k tomu malé bezbranné chudé dítě. Narodil se jako člověk. A vybral si k tomu ty nejnuznější lidské poměry.

Pokud jsme křesťané, tak to znamená, že jsme i takto tu Boží velikost přijali a uvěřili jí. Pokud ne, tak to stále nechápeme, nemůžeme tomu z nějakého důvodu ani uvěřit a říkáme... přece by se veliký a mocný Bůh, který nás jistě tak přesahuje, nemohl tak snížit, že by přišel v obyčejném lidském těle. Proč by to dělal. A nebyli bychom první, kteří mají s takovým „lidským“ Bohem problém. Vždyť ti před námi jej raději ukřižovali. Ukřižovali ale jen to lidské tělo. Jak má ale Bůh už přijít k člověku? Jistě má i jiné způsoby jak přichází, ale když zase ukáže svou velikost a ne lidskost, jsme v šoku jak je nám Bůh nedostupný, a taky tomu nemůžeme uvěřit.

Vánoční zvěst stejně jako ta velikonoční bude vždy vzbuzovat rozpaky. Jedny to ale povede k víře. Od toho tělesného se postupně dostanou k duchovnímu propojení s Bohem. A jiné to povede k nevíře. Zkrátka budou chtít věřit jen tomu, co si sami postaví před oči a budou dál všem okolo říkat, že Bůh je prostě ještě dítě. Chudé dítě tam někde v pleníčkách. A všechny ty věčné dárky si nadělí sami, ale všem okolo budou říkat... to mi přinesl Ježíšek... no, snad má Bůh stejný smysl pro humor, jako člověk 21. století ;-)

Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi...

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi...

Evang. Janovo 1, 10 -14

ZE ŽIVOTA SBORU

Společenství našeho sboru není velké, ale pravidelně se schází k nedělním bohoslužbám v opraveném kostele na Šromotově náměstí. Večere Páně je slavena obvykle druhou nedělí v měsíci. Čtvrtou nedělí v měsíci slouží farářka bohoslužby v administrovaném sboru v Odrách. V týdnu bývají co 14 dnů biblické hodiny a pak také aktivity Komunitního centra, kde bývá různý volnočasový program, který je zaměřen i na širší veřejnost. Otevřenost našeho prostoru se projevuje i díky pořádání různých kulturních akcí, především koncertů. V našem kostele je i možnost civilně se rozloučit – tedy mít necírkevní pohřeb. Je to jistá alternativa vůči nevzhledné a prostorově menší obřadní místnosti u hřbitova.

Z JEDNÁNÍ STARŠOVSTVA...

Staršovstvo se schází jednou měsíčně, a vždy spolu s farářkou řeší aktivity a úkoly sboru a Komunitního centra na nadcházející měsíc nebo dlouhodobější úkoly. Řeší ale i stavební a finanční věci.

V současné době je prioritou vyřešit nějakým způsobem farářský úvazek, který je do konce roku 2026. Staršovstvo se shodlo na tom, že pokud to jen půjde a bude si to moci sbor finančně dovolit, chce být nadále obsazeným sborem. Dále jsou před námi údržbové a stavební investice. Jako je například opět nátěr šindelové střechy, úprava plotu kolem kostela a hlavního vstupu do kostela. Tohle vše se bude realizovat jen za předpokladu, že sbor bude mít peníze. Jsme totiž rádi, že jsme se letos oddlužili... pro více informací sledujte webové stránky sboru: www.ccehranice.estranky.cz

Adresa sboru je:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Hranicích,
Farní 43, 753 01 Hranice

tel. 581 603 537, mob. 604 813 291 – farářka sboru

Děkujeme všem za poskytnuté finanční dary!!!

Touto cestou děkujeme i všem vzdáleným podporovatelům, přátelům a mecenášům, kteří podporují náš malý sbor i na dálku!!!

Číslo sbor. účtu je stále stejné: **190 304 741 / 0300**

Farní sbor ČCE je „nezisková organizace“, jeho provoz funguje díky Vaším pravidelným příspěvkům a darům. Proto upřednostňujeme pravidelné platby na účet, abychom lépe mohli naplánovat rozpočet na provoz sboru a také si dovolit mít farářku na plný úvazek.

